

aldrende Mand, der i en Aarrække havde beskæftiget Sindene deromkring. Han var en Fremmed paa Egnen og havde aldrig skøttet om at fortælle om sin Fortid. Ellers var han ikke egenlig ordknap, omend lidt but, og han havde mange Venner rundt omkring og ingen anden Uven end Præsten. Han var ugift og havde levet ene i sit ret store Hus sammen med en gammel Husholderske, en gammel Hest og noget Fjerkræ. Skønt han var en ulærd Mand, havde han mange Bøger; men sin meste Tid tilbragte han ene med sig selv og sine Tanker ude paa Landevejen, naar han i Embeds Medfør kørte rundt med sin stridhaarede norske Fjordhest, der var næsten blind af Ælde. Manden var Vejassistent, og aldrig havde Distriktets Veje været i saa god Stand som i hans Tid.

Trods sin Ensomhed, og skønt han i mange Aar havde haft et svagt Helbred, der nødte ham til en streng Regelmæssighed i sin hele Livsførelse og navnlig til at forsage alle saadanne haandfaste Nydelser, hvormed andre af Egnens Folk søgte at bøde paa Naturens Barskhed, syntes han altid rolig og tilfreds. Dette undrede Folk og foruroligede dem tillige, saa meget mere som han ikke søgte Trøst i Religionen, aldrig gik i Kirke, endsige til Herrens Bord, og derfor af Præsten blev betegnet som en af de ulykkelige, der var hjemfalden til den evige Fortabelse.

En af dem, paa hvem hans Personlighed havde gjort stærkest Indtryk, var hans Genbo, Skolelæreren, en yngre Mand med en opvakt Aand. Denne havde (med lidt belagt Samvittighed forresten) holdt af at smutte over til ham om Aftenen for at faa sig en Passiar om alvorlige Ting. Skolelæreren var en Mand, der endnu ejede sin